

BÉK TIMUR

Nagyapám

Nagyapám minden nap fölmege a hegyre
(hegynek hívjuk, éppen domb lehet),
hogy rozsdás kezével borrá nevelje
a pásztákat a fáradt föld felett,
mire a szarvasbőgés csöndbe merül.
– Sosincs minden készen, látod, Timikém?
– mondja, csak ő nevez így egyedül.
Tetejezünk. Félmosolygok az igén.

Beszél az asztalnál nagyapám, sokat.
Mama rászól: – Sokat beszélsz megint.
(A papa magát hallja, s alig másokat.)
– Szóltál, Angyalom? – Nagyanyám legyint.
Folyton van intelem, dicséret, egyre megy:
– Ebédországban nincs ilyen ebéd!
Anyám csinálta így – rám kacsint –, de egy
kis fokhagymamártás ideférne még.

Hetvenkedhetek, ha a füst, a kávé
mellett mattot adok hetvenkét évnek,
mert mind a hetvenkettő nagyapámé.
Rendes a ház. Az ablakban növények,
odakinn tuják nyújtózkodnak hosszan,
a sarokba is mindig jut virág,
amióta egy mahagóni dobozban
odafektettük egyetlen fiát.

Öreg a bőre, és kérges a hangja,
de izomzata megtagadja korát.
Ingét mellkasán kigombolva hagyja –
nem munkálkodnak itt szelek, akkorák.

(Nem volt katona, de valamiféle szigorú szabályt felnevelt magában.)
Énekesmadarak szállnak szívébe,
ahol frissen nyírt fű illatú nyár van.

A Kantár-hegyre öles léptekkel megy fel
napról napra – sosincs minden készen,
és ha mégis (így lesz) abbahagyja egyszer,
nem tűnik el, mert én végignéztem,
a mamával, ahogy megöregszenek,
s fejből fújom egész gyermekkorát.
Nem munkálkodnak itt akkora szelek,
hogy elsodorhassák az ő porát.

Bolygótűz

Átfordult a másik oldalára,
kényelemre nyújtva zsibbadásait.
Hegyvonulatoktól fájt a válla,
és fájdalomon túl mi mást találna itt?

Mintha nyártól dongó rengetegben
hidegkék vizű tengerszembe lépne,
elme-elmerülve, önfeledten
belefordult a holdtalan sötétbe.

Bocsássatok meg, próbáltam, de nem ment,
megszépíteni a szépíthetelent,
lidércfényből szerezni lángot,

kitágítani hűlt ereinket.
Ahogy gombról tépik le az inget,
letépték róla a világot.